

Sygn. akt III K 114/16

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku III Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSO Anna Hordyńska

Protokolant Justyna Szmurło

przy udziale Prokuratora Wiesławy Sawoško - Grębowskiej

po rozpoznaniu dnia 21 grudnia 2016 r. sprawy

G. K. urodzonego (...) w Ogrodnikach, syna F.

i B. z d. K.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

1/ Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 20 czerwca 2012 r. sygn. akt VII K 270/12 za czyn popełniony w dniu 18 stycznia 2012 r. na mocy art. 281 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. na karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności, na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 18 stycznia 2012 r. do dnia 20 stycznia 2012 r., orzeczono o powództwie cywilnym, orzeczono o dowodach rzeczowych, orzeczono o kosztach i opłacie – kara wykonana

2/ Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 29 czerwca 2010 r. sygn. akt III K 76/10:

- za czyn popełniony w okresie od czerwca 2009 r. do 5 stycznia 2010 r. na mocy art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 153 § 1 k.k. na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

- za czyn popełniony w dniu 6 stycznia 2010 r. na mocy art. 157 § 2 k.k. na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

- wymierzono karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata, orzeczono zakaz kontaktowania się z pokrzywdzonymi na okres 3 (trzech) lat, orzeczono

o kosztach obrony z urzędu, orzeczono o kosztach i opłacie;

postanowieniem z dnia 19 lutego 2013 r. sygn. akt III Ko 43/13 Sąd Okręgowy w B. zarządził wykonanie zawieszony kary pozbawienia wolności,

postanowieniem z dnia 11 czerwca 2013 r. sygn. akt III K 76/10 Sąd Okręgowy w B. zaliczył na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 17 lutego 2010 r. do dnia 16 kwietnia 2010 r.

- kara wykonywana

3/ Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 20 grudnia 2013 r. sygn. akt XV K 1560/13 za czyn popełniony w dniu 28 maja 2013 r. na mocy art. 224 § 2 k.k. w zb. z art. 222 § 1 k.k. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata,

orzeczone obowiązki naprawienia szkody, orzeczono kosztach obrony z urzędu, zwolniono oskarżonego od kosztów sądowych – kara wykonana – upłynął okres próby i termin określony w art. 75 k.k.;

4/ Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 23 stycznia 2015 r. sygn. akt XV K 1293/14 za czyn popełniony w okresie od 28 stycznia 2014 r. do 21 września 2014 r. na mocy art. 242 § 3 k.k. na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności, zwolniono oskarżonego od kosztów sądowych – kara podlegająca wykonaniu;

5/ Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim VII Zamiejskowy Wydział Karny w H. z dnia 1 kwietnia 2016 r. sygn. akt VII K 370/15 za czyn popełniony w dniu 2 czerwca 2015 r. na mocy art. 242 § 1 k.k. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, orzeczono o kosztach obrony z urzędu, zwolniono oskarżonego od kosztów sądowych – kara podlegająca wykonaniu;

6/ Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 13 kwietnia 2016 r. sygn. akt VII K 930/15:

- za czyn popełniony w dniu 25 czerwca 2015 r. na mocy art. 224 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- za czyn popełniony w dniu 25 czerwca 2015 r. na mocy art. 226 § 1 k.k. na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

- orzeczono karę łączną 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, orzeczono o dowodach rzeczowych, orzeczono o kosztach obrony z urzędu, zwolniono oskarżonego od kosztów sądowych – kara podlegająca wykonaniu;

I. Na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 85a k.k. , art. 86 § 1 k.k. łączy kary:

- karę orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim VII Zamiejskowy Wydział Karny w H. w sprawie VII K 370/15,

- karę łączną orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku w sprawie VII K 930/15

i wymierza skazanemu G. K. karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

II. Na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej zalicza skazanemu okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawach podlegających łączeniu.

III. W pozostałym zakresie wyroki jednostkowe podlegające łączeniu pozostawia do odrębnego wykonania.

IV. Na mocy art. 572 k.p.k. umarza postępowanie w zakresie połączenia kar orzeczonych wyrokami Sądu Rejonowego w Białymstoku w sprawach VII K 270/12, XV K 1560/13 i XV K 1293/14 oraz kary orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Białymstoku w sprawie III K 76/10.

V. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata K. K. kwotę 144 zł (sto czterdzieści cztery złote) oraz 23% podatku VAT od wyżej wymienionej kwoty tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

VI. Zwalnia skazanego G. K. od kosztów sądowych.

Sygn. akt III K 114/16

UZASADNIENIE

Analizując możliwość wydania wyroku łącznego w stosunku do skazanego G. K. na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wobec G. K. wydano następujące wyroki:

1/ Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 20 czerwca 2012 r. sygn. akt VII K 270/12 za czyn popełniony w dniu 18 stycznia 2012 r. na mocy art. 281 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. na karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności, na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 18 stycznia 2012 r. do dnia 20 stycznia 2012 r., orzeczono o powództwie cywilnym, orzeczono o dowodach rzeczowych, orzeczono o kosztach i opłacie – kara wykonana (k. 64),

2/ Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 29 czerwca 2010 r. sygn. akt III K 76/10:

- za czyn popełniony w okresie od czerwca 2009 r. do 5 stycznia 2010 r. na mocy art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 153 § 1 k.k. na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

- za czyn popełniony w dniu 6 stycznia 2010 r. na mocy art. 157 § 2 k.k. na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

- wymierzono karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata, orzeczono zakaz kontaktowania się z pokrzywdzonymi na okres 3 (trzech) lat, orzeczono

o kosztach obrony z urzędu, orzeczono o kosztach i opłacie;

postanowieniem z dnia 19 lutego 2013 r. sygn. akt III Ko 43/13 Sąd Okręgowy w B. zarządził wykonanie zawieszony kary pozbawienia wolności,

postanowieniem z dnia 11 czerwca 2013 r. sygn. akt III K 76/10 Sąd Okręgowy w B. zaliczył na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 17 lutego 2010 r. do dnia 16 kwietnia 2010 r.

- kara wykonywana,

3/ Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 20 grudnia 2013 r. sygn. akt XV K 1560/13 za czyn popełniony w dniu 28 maja 2013 r. na mocy art. 224 § 2 k.k. w zb. z art. 222 § 1 k.k. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata, orzeczono obowiązek naprawienia szkody, orzeczono kosztach obrony z urzędu, zwolniono oskarżonego od kosztów sądowych – kara wykonana – upłynął okres próby i termin określony w art. 75 k.k. (k. 74);

4/ Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 23 stycznia 2015 r. sygn. akt XV K 1293/14 za czyn popełniony w okresie od 28 stycznia 2014 r. do 21 września 2014 r. na mocy art. 242 § 3 k.k. na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności, zwolniono oskarżonego od kosztów sądowych – kara podlegająca wykonaniu (k. 70);

5/ Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim VII Zamiejscowy Wydział Karny w H. z dnia 1 kwietnia 2016 r. sygn. akt VII K 370/15 za czyn popełniony w dniu 2 czerwca 2015 r. na mocy art. 242 § 1 k.k. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, orzeczono o kosztach obrony z urzędu, zwolniono oskarżonego od kosztów sądowych – kara podlegająca wykonaniu (k. 62);

6/ Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 13 kwietnia 2016 r. sygn. akt VII K 930/15:

- za czyn popełniony w dniu 25 czerwca 2015 r. na mocy art. 224 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- za czyn popełniony w dniu 25 czerwca 2015 r. na mocy art. 226 § 1 k.k. na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

- orzeczono karę łączną 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, orzeczono o dowodach rzeczowych, orzeczono o kosztach obrony z urzędu, zwolniono oskarżonego od kosztów sądowych – kara podlegająca wykonaniu (k. 38).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Z art. 569 § 1 Kodeksu postępowania karnego wynika, że sąd wydaje wyrok łączny, jeżeli zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej. Z kolei warunki orzeczenia kary łącznej określa przepis art. 85 Kodeksu karnego, który w § 1 stanowi, że jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną. Z art. 85 § 2 k.k. wynika, że podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1. Przepis art. 85 § 3 k.k. określa ograniczenia przy łączeniu kar stanowiąc, że jeżeli po rozpoczęciu, a przed zakończeniem wykonywania kary lub kary łącznej sprawca popełnił przestępstwo, za które orzeczono karę tego samego rodzaju lub inną podlegającą łączeniu, orzeczona kara nie podlega łączeniu z karą odbywaną w czasie popełnienia czynu.

Należy przede wszystkim stwierdzić, że zgodnie z treścią art. 85 § 2 k.k. nie podlegały łączeniu kary, które nie podlegały wykonaniu – tj. kara orzeczona wyrokiem w sprawie VII K 270/12 (pkt 1) – kara wykonana, a także kara orzeczona wyrokiem w sprawie XV K 1560/13 (pkt 3) – kara wykonana, upłynął okres próby i termin określony w art. 75 Kodeksu karnego.

Kary podlegające wykonaniu zostały orzeczone wobec G. K. w sprawach: Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 29 czerwca 2010 r., sygn. akt III K 76/10, Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 23 stycznia 2015 r. sygn. akt XV K 1293/14, Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim VII Zamiejskowy Wydział Karny w H. z dnia 1 kwietnia 2016 r., sygn. akt VII K 370/15 oraz Sądu Rejonowego w B. z dnia 13 kwietnia 2016 r., sygn. VII K 930/15.

Analizując daty wprowadzenia kar do wykonania oraz daty popełnienia czynów, za które orzeczono wyżej wymienione kary Sąd uznał, że w stosunku do wyroków w sprawach III K 76/10 Sądu Okręgowego w Białymstoku oraz III K 1293/14 Sądu Rejonowego w Białymstoku istnieją przeszkody do wymierzenia kary łącznej wynikające z treści art. 85 § 3 k.k., który stanowi, że jeżeli po rozpoczęciu, a przed zakończeniem wykonywania kary lub kary łącznej sprawca popełnił przestępstwo, za które orzeczono karę tego samego rodzaju lub inną podlegającą łączeniu, orzeczona kara nie podlega łączeniu z karą odbywaną w czasie popełnienia czynu.

Przechodząc do szczegółowego omówienia w/w kwestii w pierwszej kolejności wskazać należy, iż w trakcie wykonywania kary pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie III K 76/10 Sądu Okręgowego w Białymstoku G. K. popełnił przestępstwo określone w art. 242 § 3 k.k., tj. nie powrócił do jednostki penitencjarnej po zakończeniu okresu udzielonej przerwy, za co wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku w sprawie XV K 1293/14 został skazany na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności. Tym samym, w świetle art. 85 § 3 k.k. nie było możliwe połączenie tych kar. Z tych samych przyczyn brak było możliwości połączenia węzłem kary łącznej kary orzeczonej w sprawie III K 76/10 Sądu Okręgowego w Białymstoku z karami orzeczonymi w

sprawach VII K 370/15 Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim oraz VII K 930/15 Sądu Rejonowego w Białymstoku. Przepięstwo objęte postępowaniem VII K 370/15 zostało bowiem popełnione podczas odbywania kary pozbawienia wolności w sprawie III K 76/10 (za co G. K. został skazany w w/w sprawie VII K 370/15 na karę 1 roku pozbawienia wolności i co wynika wprost z sentencji prawomocnego wyroku), natomiast przestęstwa objęte postępowaniem VII K 930/15 również popełniono w okresie odbywania tej kary, tj. w dniu 25 czerwca 2015 roku (k. 38- wyrok w sprawie VII K 930/15, k. 26v- informacja o pobytach i orzeczeniach).

Z uwagi na powyższe kara orzeczona wyrokiem Sądu Okręgowego w Białymstoku w sprawie III K 76/10 nie podlegała połączeniu z jakimikolwiek innymi orzeczonymi wobec G. K. i podlegającymi wykonaniu karami.

W ocenie Sądu brak było również możliwości połączenia kar w konfiguracji wskazywanej przez obrońcę skazanego, tj. wymierzenia kary łącznej obejmującej kary orzeczone w sprawach XV K 1293/14 Sądu Rejonowego w Białymstoku, VII K 370/15 Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim oraz VII K 930/15 Sądu Rejonowego w Białymstoku- również z uwagi na treść art. 85 § 3 k.k. Jak wynika bowiem z treści sentencji wyroku Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim w sprawie VII K 370/15 G. K. został prawomocnie skazany na karę 1 roku pozbawienia wolności za czyn z art. 242 § 1 k.k. (samouwolnienie), popełniony w trakcie wykonywania kar orzeczonych w sprawach III K 76/10 Sądu Okręgowego w Białymstoku oraz XV K 1293/14 Sądu Rejonowego w B.. Tym samym nie istniała prawna możliwość połączenia kar orzeczonych w sprawach XV K 1293/14 i VII K 370/15.

W rezultacie łączeniu podlegały więc jedynie kary orzeczone wyrokami w sprawach VII K 370/15 Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim oraz VII K 930/15 Sądu Rejonowego w Białymstoku.

Wymiar kary łącznej określa art. 86 § 1 Kodeksu karnego. Zgodnie z jego treścią, przy orzekaniu kary łącznej mogą mieć zastosowanie różne systemy m.in.: system kumulacji, polegający na podsumowaniu (skumulowaniu) kar wymierzonych za zbiegające się przestęstwa, system absorpcji (pochlania), według którego najsurowsza z kar wymierzonych staje się karą łączną, system asperacji (podwyższenia), w którym najwyższa kara jednostkowa podlega zaostrzeniu w przyjęty przez ustawodawcę sposób

Zgodnie z art. 86 § 1 k.k., mającym podstawowe znaczenie dla regulacji omawianej problematyki, dolną granicę kary łącznej wyznacza najwyższa z kar wymierzonych za jedno z pozostających w zbiegu przestępstw. Górną granicę kary łącznej tworzą dwa kryteria: suma kar orzeczonych za poszczególne przestęstwa oraz wskazany wyraźnie w ustawie maksymalny wymiar kar poszczególnego rodzaju.

Jakkolwiek - zgodnie z art. 86 § 1 k.k. - przy orzekaniu kary łącznej możliwe jest zastosowanie zarówno zasady pełnej absorpcji, jak i zasady pełnej kumulacji, to jednak należy pamiętać, że zastosowanie każdej z tych zasad jest rozstrzygnięciem skrajnym, które może być stosowane wyjątkowo i wymaga wnikliwego umotywowania w uzasadnieniu wyroku (por. wyrok SN z dnia 2 grudnia 1975 r., Rw 628/75, OSNKW 1976, nr 2, poz. 33).

W szczególności zasada absorpcji przy wymierzaniu kary łącznej może być zastosowana, gdy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami zachodzi bliski związek przedmiotowy

i podmiotowy, a przesłanka prognostyczna pozwala na stwierdzenie, że kara łączna

w wysokości najwyższej z wymierzonych kar jednostkowych jest wystarczającą oceną zachowania się sprawcy (por. wyrok SA w Gdańsku z dnia 23 stycznia 1997 r., II AKa 321/96, Orz. Prok. i Pr. 1997, nr 7-8, poz. 19 oraz wyrok SN z dnia 17 maja 2000 r., IV KKN 39/99, LEX nr 51104). Z reguły bowiem popełnienie dwóch lub więcej przestępstw jest czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji (por. SA w W. w wyroku z dnia 12 lipca 2000 r., II AKa 171/00, OSA 2001, nr 1, poz. 5).

Sąd miał na uwadze, iż w obecnym stanie prawnym ustawodawca sformułował podstawową dyrektywę wymiaru kary łącznej, która określona została w art. 85a k.k. Zgodnie z tym przepisem orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa- jest to więc dyrektywa prewencji indywidualnej (szczególnej) oraz prewencji generalnej (ogólnej).

W ocenie Sądu wymierzenie kary łącznej w wysokości 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności pozwoli na wypełnienie wskazanych wyżej celów. W pierwszej kolejności wskazać bowiem należy, iż zgodnie z opinią Dyrektora Aresztu Śledczego

w B. obecnie zachowanie skazanego nie budzi większych zastrzeżeń. Dyrektor wskazał, iż skazany przestrzega obowiązujących przepisów, pomimo kilkakrotnego karania dyscyplinarnego był również wielokrotnie nagradzany, w grupie wychowawczej funkcjonuje prawidłowo. G. K. nie prezentował zachowań agresywnych, nie ujawniał cech przywódczych, w ostatnim czasie nie odnotowano sytuacji konfliktowych z jego udziałem. Nie uczestniczył w podkulturze przestępczej. Pomimo w/w, co do zasady poprawnego zachowania skazanego administracja jednostki penitencjarnej oceniła jego zachowanie jako nieodpowiednie- z uwagi na popełnione przestępstwa ucieczki oraz niepowrotu do zakładu karnego. Z opinii Dyrektora wynika również, iż w/w nie wykazuje pełnego krytycyzmu w zakresie popełnionych przestępstw, do których przyznaje się jedynie częściowo (k. 53).

Sąd wymierzając karę łączną nie mógł również (w zakresie prewencji indywidualnej) pominąć, iż G. K. był już w przeszłości wielokrotnie karany sędownie. Premiowanie skazanego przy wymiarze kary przez zastosowanie zasady absorpcji

nie znajduje jakiegokolwiek uzasadnienia- jedynie surowa kara pozbawienia wolności jest

w stanie w sposób realny wpłynąć na zmianę zachowania skazanego- przy czym pamiętać należy, iż w/w odbywał już przecież w przeszłości karę pozbawienia wolności, co jednak

nie zmieniło jego zachowania i nie powstrzymało go od popełnienia kolejnych przestępstw

- w tym również popełnionych w okresie odbywania właśnie tej uprzednio orzeczonej kary. Nie bez znaczenia pozostaje również fakt, iż orzeczenie kary z zastosowaniem w/w zasady miałyby zdecydowanie negatywne konsekwencje w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, stanowiłyby bowiem sygnał, iż osoba wielokrotnie karana,

co do której nie istnieją żadne szczególne okoliczności uzasadniające jej szczególnie łagodne potraktowanie, może uzyskać znaczne ograniczenie wysokości orzeczonej kary na skutek wydania wyroku łącznego- a nie taki jest przecież cel stosowanej instytucji. Z drugiej strony jednak należało jednak uwzględnić opisane wyżej, obecnie stabilne i poprawne, zachowanie skazanego, co może wskazywać, iż w rzeczywistości stara się on zmienić swoje zachowanie i tryb życia.

Rozważając wszystkie okoliczności mające wpływ na wymiar kary łącznej Sąd podzielił również w pełni stanowisko Sądu Apelacyjnego w Białymstoku wyrażone w wyroku z dnia 12 kwietnia 2016 roku w sprawie II AKa 25/16, w którym to orzeczeniu Sąd Apelacyjny wskazał, iż przepis art. 85a k.k. nie zawiera enumeratywnego katalogu przesłanek decydujących o wymiarze kary łącznej, a z kolei użycie zwrotu "przede wszystkim" pozwala stosować dotychczasowe poglądy doktryny i judykatury. Zatem o zastosowaniu przytoczonych już przez Sąd zasad: absorpcji, asperacji, bądź kumulacji decyduje określenie bliskości - związek przedmiotowo-podmiotowy łączący analizowane czyny oraz w jakich odstępach czasu zostały one popełnione.

W przedmiotowej sprawie istnieje bliski związek czasowego pomiędzy popełnionymi przez skazanego przestępstwami w sprawach podlegających łączeniu. Czyn objęty sprawą VII K 370/15 Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim został popełniony w dniu 2 czerwca 2015 roku, natomiast przestępstwa objęte wyrokiem wydanym w sprawie VII K 930/15 Sądu Rejonowego w Białymstoku zostały popełnione w dniu 25 czerwca 2015 roku. Pomiedzy popełnieniem przestępstw w obu w/w sprawach nie występowała więc istotna przerwa. Jednocześnie Sąd nie mógł pominąć, iż przestępstwo objęte sprawą VII K 370/15 naruszały inne dobra prawne (funkcjonowanie instytucji państwowych, godność osobista funkcjonariusza- rozdział XXIX k.k.), niż przestępstwa objęte sprawą VII K 930/15 (funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości- rozdział XXX k.k.), nie są to również przestępstwa podobne.

Zgodnie z treścią art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej zaliczono G. K. okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawach podlegających łączeniu. W pozostałym zakresie wyroki podlegające łączeniu pozostawiono do odrębnego wykonania.

Na mocy art. 572 k.p.k. Sąd umorzył postępowanie w zakresie połączenia kar orzeczonych wyrokami Sądu Rejonowego w Białymstoku w sprawach VII K 270/12, XV K 1560/13 i XV K 1293/14 oraz kary orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Białymstoku w sprawie III K 76/10.

O kosztach obrony z urzędu orzeczono na mocy § 4 ust. 2 i 3 w zw. z § 17 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1801).

O kosztach orzeczono na mocy art. 624 § 1 k.p.k., uznając, iż z uwagi na wymierzone kary pozbawienia wolności i sytuację majątkową skazanego uiszczenie kosztów sądowych przez G. K. nie byłoby możliwe.